

як метелик

ніжкою тупнув

Ось вам казка, любі мої. Нова і пречудова, та ще й геть не схожа на інші казки — оповідь про премудрого правителя Сулеймана-ібн-Дауда, або, по-нашому, Соломона Давидовича. Усього про Сулеймана-ібн-Дауда існує триста, та ще п'ятдесят п'ять оповідок, але це — жодна з них. Не про чайку, яка за наказом Сулеймана-ібн-Дауда знайшла воду, і не про одуда, який заслоняв Сулеймана-ібн-Дауда від пекучого сонця. Не про скляну підлогу його палацу, не про наскрізь продірявлений рубін і навіть не про золоті зливки, подаровані Сулейманові самою Балкіс. Ні, це казка про метелика, який зробив «туп»!

А тепер тихенько слухайте.

Сулейман-ібн-Дауд був мудрий. Він розумів, що кажуть тварини, птахи, риби та комахи. І про що камені стогнуть глибоко під землею, коли труться боками. І про що шелестять дерева раннього ранку. Він розумів усе й усіх — від попа до клопа. А Балкіс — його Найперша Цариця, прегарна цариця Балкіс — була майже такою ж розумною, як і він.

А ще Сулейман-ібн-Дауд володів чарами. На середньому пальці правої руки носив він перстень. Коли ж обертав його один раз — з-під землі з'являлися іфрити й джини, готові виконати всі його накази. Коли двічі — феї з небес, щоби служити йому. Коли ж він обертав персня тричі — з'являвся перед ним передужий ангел Азраїл у вбранні водоноса, щоб розповісти йому новини з трьох світів, які називаються Нижче, Вище й Тут.

Але Сулейман-ібн-Дауд не був пихатим. Він дуже рідко хизувався своїми вміннями, а коли таке й траплялося, то потім дуже соромився. Якось заманулося йому нагодувати усіх тварин земних за один день, але щойно він зібрав для них їжу, як із глибин морських піднявся Звір і з'їв усе за три ковті. Сулейман-ібн-Дауд дуже здивувався і запитав: